SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 23. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBUARY 4, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 4-го ЛЮТОГО 1995 р. Ч. 23. РІК CII.

ТВОРЯТЬ АНТИКОМУНІСТИЧНИЙ БЛЬОК

Тернопіль (Р. Р.). — Тут у понеділок, 30-го січня, відбулося засідання Координаційної Ради політичних сил області, в тому числі Української Республіканської Партії, Селянської демократичної Партії, Товариства „Просвіта". Союзу Українок, Товариства „Меморіял" та інших об'єднань демократичного спрямування.

Учасники засідання домовилися про співпрацю з крайовими організаціями Народного Руху України, Християнсько-демократичної Партії України та обласними деморатами і КУН, які в листопаді минулого року створили Політично-координаційну раду національно-демократичних і націоналістичних партій Тернопільщини.

Вирішено щомісяця збиратися на спільних засіданнях для праці над спільними документами, а також всебічної співпраці та координування дій з метою протистояти прокомуністичним силам в обласному керівництві.

Національно-демократичні організації Тернопільщини ухвалили звернення до Президента України Л. Кучми, у якому заявили про свою підтримку його програми економічних реформ і пообіцяли інформувати про випадки блокування реформ обласними керівниками.

Як сказав голова Демократичного бльоку Тернопільської Обласної Ради Іван Бойчук, „така апеляція до Леоніда Кучми спричинена останнім засіданням обласного виконавчого комітету, на якому стало остаточно зрозуміло: прокомуністичне обласне керівництво збирається здійснювати приватизацію на словах, а насправді — гальмувати її".

НІМЕЧЧИНА ОБІЦЮЄ ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ

Київ. — Пресове агентство Ройтера повідомило, що у вівторок, 31-го січня, Тео Вайґель, міністер фінансів Німеччини, будучи на офіційних відвідинах в Києві, сказав, що його Уряд не покине України в її намаганнях збудувати ринкову економіку.

Відвідини міністра фінансів Німеччини пов'язані з офіційним відкриттям і передачею 1,700 мешканевих приміщень для військовослужбовців, які будували в Україні німецькі майстри.

Він уважає, що „на політику реформ немає альтернативи, і будьте певними, що Німеччина не залишить вас іти цим шляхом одинцем". Такі вислови німецького міністра можна брати серйозно, зокрема коли взяти до уваги, що Німеччина є найбільшим спонзором України від часу розпаду колишнього СССР у 1991 році. А за словами міністра Т.Вайґеля статистика виказує, що поміч Німеччини Україні виносить 1.7 біл. дол.

Ключі закінченого мешканевого комплексу передано Валерієві Шмарову, Міністрові Оборони України.

Речник Президента Леоніда Кучми Андрій Хірва у розмові з кореспондентами засобів масової інформації підкреслив і те, що від Німеччини передано вимогу про закриття Чорнобильської АЕС. На що Президент Л.Кучма відповів, що Україна готова це зробити, але цю проблему потрібно розглядати з ширшої перспективи та відповідними фахівцями, бо Україна має серйозні браки енергетики, а ядерні електростанції України є головними її постачальниками.

Кабінет міністрів України відбув наради

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 1-го лютого, у Кабінеті Міністрів України під головуванням прем'єр-міністра Віталія Масола відбулося чергове засідання, на якому обговорено закон про оплату праці, прийнятий Верховною Радою в першому читанні. Промовці зауважили, що цей документ потребує ґрунтового допрацювання та узгодження з профспілками і відповідними комісіями Верховної Ради.

Порушувалися питання про тарифи на електроенергію, газ, теплопостачання, водопостачання і житло. Про компенсацію втрат через інфляцію виробникам сільськогосподарської продукції за 1994 рік. Обговорено ,також минулорічні постанови про соціальні заходи, зокрема підвищення платень середнього рівня та грошової допомоги малозабезпеченим громадянам.

Міністер Кабінету Міністрів Валерій Пустовойтенко 29-го січня провів нараду керівників структурних підвідділів урядового апарату. На нараді йшлося про посилення контролі над додтриманням законів і недопущення зловживань у діяльності міністерств і управлінь. Пустовойтенко наголосив, що кожний, підготовлений в урядовому апараті, документ повинен відповідати вимогам економічної безпеки держави. Як сказав Пустовойтенко, треба створити законодавчу базу для проведення в Україні економічних реформ і здійснення суттєвих структурних змін в економіці.

Відповідним відділам доручено перевірити виконання в областях рішень Уряду, вивчити соціально-економічну ситуацію в Донецькій області й доповісти на наступному засіданні Кабінету.

Перший віцепрем'єр-міністер України Віктор Пинзеник на пресовій конференції минулого тижня повідомив, що Уряд підготував відповідні рішення, які забезпечать соціальний захист громадян у зв'язку з лютневим підвищенням цін та оплати житла і громадських послуг. Передбачено, що оплата житла і громадських послуг не може перевищувати 15-20 відсотків пересічного доходу сім'ї. Різницю покриватиметься з державного бюджету шляхом доплати.

Ще одне нове введення торкається заощаджень, які осіли в кишенях громадян через недовір'я до банків, товариств та інвестиційних компаній. Уряд вирішив сам стати гарантом надійности капіталовкладень. Для цього плянується випуск державних вартісних паперів — позика двох видів: карбованцева і валютна (для долярів). Випускатимуться грошові зобов'язання на шість місяців, а дивіденди виплачуватиметься раз на два місяці у твердій валюті.

Уряд, можливо, перегляне рішення про припинення обігу валюти в Україні з 18-го лютого і перенесе на пізніший час, оскільки експерти схиляються до думки, що цей крок покищо передчасний, сказав Пинзеник.

ПЕРШІ ТОРГИ НЕ ВДАЛИСЯ

Київ (Р. Р.). — Тут у п'ятницю, 27-го січня, Національний Банк України спільно з Міністерством Сільського Господарства організували перші торги, на яких продавалися пшениця і ячмінь, гречка, горох, просо, насіння соняшника, соя.

Торги показали, що продавці підготувалися до цього добре, а покупці не були готові для закупівлі зерна. Продано лише 1,870 тонн пшениці. В ході торгів ціна на пшеницю м'яку впала до 12,750,000 карбованців за тонну.

Коментуючи результати торгів пшеницею, перший віцепрем'єр-міністер України Петро Саблук сказав, що продавалася продукція наявна і також з майбутнього урожаю. Головна мета аквціону — здобуття неемісійних грошей для проведення весняних польових робіт. Товаровиробникам дано змогу продавати свою продукцію і за вторговані гроші забезпечувати себе бензином та всім іншим. До речі, бензину можна купити відразу ж на авкціоні. Щоб успішно завершити весняну сівбу, хліборобі мають продати не більше 10 відсотків майбутнього врожаю. На авкціоні пшениці продано дуже мало, але ціна 108 дол. за тонну є цілком сприятлива як для продавців, так і для покупців, вважає П. Саблук. Отже на наступних торгах початкова ціна на пшеницю буде 108 дол. за тонну. Перші торги не вдалися через невміння аграрників торгувати і через брак покупців. Однак ці торги стали початком нових економічних відносин на селі.

Таким чином, збіжжя уже не відправлятимуть до державної комори, а йтиме воно на авкціон, пояснив Саблук. Але, щоб забезпечитися від непердбачених витрат бюджету та стихійного лиха, будуть і державні резерви зерна.

Перший віцепрем'єр-міністер Віктор Пинзеник заувавжив, що є сили, які „хочуть заблокувати нові відносини в аграрному секторі та зробити грошову емісію під весняно-польові роботи, але Урядові вистачить рішучости не допустити до цього".

Відкритим залишається питання цьогорічного бюджету. Як ідеолог ринкових реформ, В. Пинзеник переконаний, що сьогодні можна розглядати тільки проєкт бюджету з дефіцитом п'ять відсотків. Лише за цієї умови можна буде послідовно поглиблювати економічні реформи.

Президент Л. Кучма видав нові укази

Київ (Р. Р.). — Тут у понеділок, 30-го січня, Президент України Леонід Кучма своїм указом призначив Сергія Осику віцепрем'єр-міністром з питань зовнішньоекономічної діяльности.

С. Осика народився у Києві 1955 року, українець, закінчив факультет міжнародних відносин Київського Університету, кандидат юридичних наук. Від серпня 1994 року працював міністром зовнішніх економічних зв'язків і входив до Ради національної безпеки при Президенті і до Конституційної комісії України.

Президент Л. Кучма підписав також указ про регулювання товарообмінних операцій в галузі зовнішньоекономічної діяльности. Згідно з цим указом, суб'єкти зовнішньо-економічної діяльности мають відкрити в уповноважених банках України попередні імпортові депозити відповідно до статті ч. 19 закону України про зовнішньо-економічну діяльність на ввесь період здійснення бартерної торгівлі. Попередній імпортовий депозит відкривається не пізніше як через три робочі дні від моменту набрання чинности бартерного договору і повертається суб'єктові зовнішньо-економічної діяльности України або закордонному суб'єктові господарської діяльности, який відкрив попередній депозит, протягом трьох банківських днів від дати подання до українського банку копії митної декларації, що засвідчує отримання імпортових товарів у повному обсязі.

На пресовій конференції 31-го січня перший віцепрем'єр-міністер України Віктор Пинзеник охарактеризував цей указ, як спробу „створення потужних структур вертикального типу".

Президент України затвердив правильник про фінансово-промислові групи. У положенні визначено порядок створення, діяльности, реорганізації та ліквідації фінансово-промислових груп в Україні.

Парлямент України розгляне доцільність Адміністрації Президента

Київ (Р. Р.). — Тут 30-го січня Президія Верховної Ради України постановила винести на розгляд сесії питання про конституційність існування такого органу як Адміністрація Президента, уповноваження і функції якого не передбачені ні одним законодавчим актом України, і про доцільність його ліквідації.

Таке рішення Президія Верховної Ради ухвалила після того, як на засідання з питань розгляду проблем організованої злочинности не пропустила групу народних депутатів України.

На поширеному засіданні Координаційного комітету боротьби з Корупцією і організованою злочинністю 30-го січня розглядалися питання перевірки діяльности Акціонерного Судноплавного Концерну „Бласко". Народні депутати Степан Хмара, Юрій Кармазін, Тарас Поредь'ят і Михайло Ратушний на пресовій конференції 31-го січня сказали, що боротьбі зі злочинністю чинять сильний опір представники влади і керівники правоохоронних органів. А члени депутатської слідчої комісії отримують погрози у зв'язку з розслідуванням ними діяльности концерну „Бласко".

Депутат Ю. Кармазін сказав, що Павла Кудюкіна ось-ось арештують і незабаром комісія зможе назвати прізвища багатьох людей, в тому числі і з вищих органів влади, причетних до зловживань в АСК „Бласко".

КИЇВ. — Тут газети повідомили про арешт 31-го січня Павла Кудюкіна колишнього президента Акціонерного судноправного концерну „Бласко". Народний депутат України юрист Юрій Кармазін напередодні спростував повідомлення, що Кудюкін вилетів до Англії чи переховується в Харкові. За словами юриста, Кудюкіна затримали у Москві за допомогою міністерства внутрішніх справ Росії.

РАДА ЕВРОПИ ЗАСУДИЛА АҐРЕСІЮ РОСІЇ В ЧЕЧНІ

Страсбурґ, Франція. — На обговорення сесії парляментарної асамблеї Ради Европи винесено проєкт резолюції щодо війни Росії проти чеченського народу.

Документ хоч і клясифікує збройний конфлікт у Чечні „внутрішньою проблемою Росії", разом з тим він чітко підкреслює, що Росія порушує свої міжнародні зобов'язання,іґноруючи норми демократії і правні принципи, на яких базується діяльність Ради Европи.

Проєкт пропонує відкласти на дальші часи розгляд російського прохання про вступ до РЕ, а також підтримує недавно прийняте Европейським парляментом рішення не ратифікувати угоду про партнерство між Европейським союзом і Росією.

Україна може стати членом Европейського парляменту

Київ (Р. Р.). — До столиці України прибув радник директорату Ради Европи з політичних питань Іржі Вогль, який має очолити місію цієї організації в Україні.

І. Вогль сказав, Україна вже цього року може стати членом Европейського парляменту. Його місія координуватиме працю експертів та установ на заключному етапі перед входом України як повноправного члена в Раду Европи. Для цього Україну мають запросити інші країни-члени Ради Европи.

Гість також привіз листа Президентові України Л. Кучмі та голові Ради О. Морозові від генерального секретаря Ради Европи, у якому пропонується допомогу Україні з боку Ради Европи в процесі підготови і прийняття конституції України. Але для входу України до Ради Европи важливо, щоб конституція відповідала міжнародним нормам.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 2-ГО ЛЮТОГО, Федеральна рада валютних резерв знову підвищила стопу відсотків на короткотривалі позички. Це вже сьоме з черги підвищення від лютого 1994 року, бо тоді рішено почати гальмувати надто швидкий економічний ріст і в цей спосіб припинити можливість поновного прояву інфляції. На це відразу зареагували банки, котрі відразу також підвищили стопу на пів відсотка своїм клієнтам, що пересічний громадянин завважить у своїх платностях мортґеджів чи кредитових карток.Не всім до вподоби ця політика Федеральної ради валютних резерв, цієї до великої міри незалежної установи. Деякі члени Конґресу з обидвох партій гостро зареагували на цю найновішу підвишку, підкреслюючи, що це рисковно та може привести до економічного занепаду.

У СТОЛИЦІ НЮЙОРКСЬКОГО стейту Олбані, в середу, 1-го лютого, новообраний губернатор Джордж Патакі запропонував стейтовий бюджет в сумі 32.4 біл.дол., який в майбутньому обіцяє зменшити податки для майже всіх мешканців стейту. Цими пропозиціями менших видатків і меншого біорократизму Дж. Патакі став першим губернатором стейту від 1943 року, котрий виступив з пропозиціями скупших стейтових витрат на 3 відсотки.Пояснюючи це, Дж.Патакі сказав, що це були його передвиборчі обіцянки — зменшити видатки та переорганізувати існуючу програму допомоги потребуючим, що, як видно, припало до вподоби жителям нюйоркського стейту, бо його обрано губернатором.

МИНУЛОЇ СЕРЕДИ, 1-ГО ЛЮТОГО, Палата Репрезентантів після довших дискусій схвалила законодавство, яке утруднюватиме Конґресові накладати нові вимоги стейтам чи містам без фінансового покриття зі сторони держави. Подібну версію цього законодавства ще минулого тижня було схвалено в Сенаті, а президент Билл Клінтон його підтримав, отже немає сумніву, що діло на добрій дорозі. Крім того, під час голосування можна було завважити, що обидві партії підримали це законодавство, голосами 360 до 74.

ПІСЛЯ ТОГО ЯК ЗАСОБИ масової інформації повідомили про зменшення претендентів Республіканської партії на кандидата у президентських виборах 1996 року, з резиґнацією таких особистостей як Ричард Чейні, колишній секретар Департаменту оборони, та Джек Кемп, колишній секретар Департаменту житлового будівництва, то залишені претенденти вирішили навввипередки почимати збірку грошей на фінансування виборчих кампаній. Це на думку аналітиків є добрим мірилом того, що такі претенденти як Ламар Александер, сенатори Баб Дол і Фил Ґремм і колишній віцепрезидент Ден Квейл вирішили серйозно змагатися за можливість репрезентувати свою партію у президентських виборах 1996 року.

БЕЗ ВЕЛИКОГО РОЗГОЛОСУ та окремого церемоніялу В'єтнам відкрив у Вашінґтоні бюро зв'язку, що є першим кроком у нормалізації відносин із ЗСА.У п'ятницю, 27-го січня, ЗСА також відкрили бюро зв'язків у Ганої. Представник В'єтнаму Лі Ван Бенґ, колишній представник В'єтнаму до Організації Обєднаних Націй, з цього приводу зазначив, що „ нашим завданням тут є продовжувати працю над поліпшенням взаємовідносин".

У ЗВІТІ ДЕРЖАВНОГО департаменту про стан людських прав у країнах світу, ЗСА звинуватили Росію у переступленні людських прав і у нехтуванні міжнародних угод з хвилею вислання військових частин до Чечні, які атакували цивільне населення.Крім того закинули Росії свавільність у незаконних ув'язненнях, побитті полонених і постійній нарузі над молодими рекрутами.У згаданому звіті гостро скритиковано Росію за бомбардування, що спричинили смерть і каліцтво сотень цивільних громадян і знищило майже всі будинки у Грозному, столиці Чечні, включно з лікарнею та сиротинцем.

В КАЇРІ ПРОХОДИТЬ МИРНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Каїр, Єгипет. — В четвер, 2-го лютого в єгипетській столиці відкрилася мирна конференція з участю керівників Ізраїля, Єгипту, Йорданії і Палестинської визвольної організації.

Ще до початку зустрічі ізраїльський прем'єр Іцак Рабін, йорданський король Гуссейн і лідер палестинців Ясір Арафат мали окремі зустрічі з президентом Єгипту Госні Мубараком.

Агентство Ассошейтед Пресс у своєму повідомленні підкреслює, що каїрська зустріч відбувається в атмосфері глибокого розчарування, як ізраїльтан, так і палестинців, мирним договором, який обидві сторони підписали у Вашінґтоні восени 1993 року.Проблема полягає в тому, що жоден з названих провідників, ні всі вони разом не спроможні спинити хвилю ісламського теროризму в Ізраїлі. Реакція ізраїльтан, невдоволених пасивною політикою уряду в боротьбі з терористами, значно послабила становище прем'єра Ї. Рабіна на переговорах з Палестинською визвольною організацією.Спостерігачі передбачають, що тепер він не зможе здійснити обіцяне палестинцям виведення ізраїльських військ зі західнього берега Йордану.

В той самий час, коли в Каїрі почалася мирна конференція, радикальна палестинська організація Фронт ісламського опору заклика до ще більш активного терору проти ізраїльтан. В Ґазі, столиці палестинської автономії, ісламісти вивісили плякат:„Підніміть прапори священної битви між синами ісламу і синами Сіону!"

Колишній президент України остерігає

Принстон, Н.Дж. — У щоденнику „Стар Леджер" з четверга, 2-го лютпго, поміщено вістку кореспондента Джорджа Беркіна про одноденні відвідини стейту, в середу 1-го лютого, колишнім Президентом України Леонідом Кравчуком.

Автор на самому початку підкреслює пересторогу Л.Кравчука,щодо подій у Чечні, бо це на думку колишнього Президента України не є тільки загрозою Україні, але може також мати багато більші та далекосяжні наслідки. Найперше це вказує, що в Росії чим раз сильніше проявляються погляди Владіміра Жириновського.

Дальше сказано, що Л.Кравчук того дня мав зустріч з губернатором стейту Крістін Тодд-Вітман, а опісля виступ у Школі громадських і міжнародних справ ім. Вудро Вілсона Принстонського університету.Тут не зважаючи на університетське оточення, більшість слухачів були середнього віку. Колишній президент заторкнув багато проблем, зокрема про українсько-російські відносини, що в дальший програмі причинилось до багатьох питань від присутніх.

Л. Кравчук підкреслив, що Захід повинен гостро зареагувати на дії Росії в Чечні, одначе зупинити російських шовіністів вдома мусять російські демократи.

У СВІТІ

ЛІДЕР іракської опозиції у вигнанні, голова Вищої ради ісламської революції Іраку Мохаммед Бакр Гакім, перебуваючи з візитою в Кувайті, сказав у розмові з журналістами, що „іракський народ має можливість вже в цьому році повалити режим Саддама Гуссейна. Ми випрацювали реалістичний плян, базований на правдивій інформації, і стверджуємо, що іракська армія підтримає народне повстання".

ПРЕЗИДЕНТ Естонії Леннарт Мері затвердив закон про громадянство. Він набере чинности від 1-го квітня. Згідно з новим законом, всі народжені в Естонії не можуть бути позбавлені естонського громадянства, а чужинці мають право претендувати на нього лише після п'яти років проживання в республіці і після складення двох іспитів: на знання естонської мови і естонської конституції. Новий закон викликав велике невдоволення з боку російськомовного населення, яке в підсовєтській Естонії чуло себе панівною меншиною і не збиралося вивчати мову автохтонів цієї землі.

БОЛГАРСЬКЕ приватизаційне бюро повідомило, що подасть скаргу у суд на американського підприємця Вілляма Купера, який купив державну фабрику всього за один долар, а відтак не виконав своїх зобов'язань, визначених контрактом.Болгари вимагатимуть, щоб В. Купер сплатив 518,407 дол., оскільки він не спромігся погасити борг купленої ним фабрики в сумі 52,000 дол. В. Купер купив фабрику магнітних головок-звукознімачів за один долар, скориставши з того, що це підприємство через борги практично припинило діяльність.Болгарська сторона розраховувала,що новий власник сплатить борг і вдихне у підприємство друге життя.

СПЕЦІЯЛІСТИ з Інституту мисливознавства та екології при Віденському університеті, вивчаючи старі мисливські трофеї, дістали дані про занечищення довкілля у минулому, аж до 1920 року.Вони використали той факт, що речовини-занечищувачі, в тому числі радіонукліди, назбируються в рогах оленів. Досліди засвідчили, що занечищення повітря в останні роки значно зменшилося завдяки тому, що в Австрії заборонили вживати етиловану бензину. Щодо радіації, то до початку 1960-их років, поки тривали ядерні випробування в атмосфері, загальна радіактивність, як свідчать роги оленів, в чотири рази перевищувала післячорнобильську.

У НАЦІОНАЛЬНІЙ фізичній лябораторії Великобританії сконструйовано вагу для зважування вантажів вагою до двох з половиною тонн з точністю до 0,0003 відсотка. Практично це означає, що при зважуванні легкого авта вага помітить, якщо водій покладе на сидіння невелику монету.

ЗА 1994 РІК в Росії зареєстровано 26,327 злочинів. Кількість особливо тяжких злочинств збільшилася на 11 відсотків у порівнянні з 1993 роком. Тілесних ушкоджень зазнали 67,000 росіян, відбулося 67,000 зґвалтувань.Перше місце у порушеннях закону займають крадіжки. Їх зареєстровано 13, 148. 37,000 злочинів скоєно зі застосуванням вогнепальної чи холодної зброї. 1,200 випадків стосуються викрадання зброї і набоїв.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Найбільше лихо України: злочинність

З Києва надійшла вістка, що під головуванням Президента Леоніда Кучми відбулося засідання Комісії для боротьби проти зорганізованого злочинства. Президент Кучма висловив своє незадоволення станом справ у ділянці боротьби проти корупції і злочинства. Він поклав вину на органи внутрішньої безпеки — Міністерство Внутрішніх Справ і Службу Безпеки України, генерального прокуратора і судівництво. Він закинув органам безпеки, що вони покликаються на свій успіх у боротьбі проти злочинства, заарештувавши якогось злодія, який обікрав одну громадянку. Це не є успіхом у боротьбі проти винуватців розкрадання державного майна. А розкрадається більйони долярів при байдужості всіх органів внутрішньої державної безпеки.

Та сумна і каригідна справа тягнеться від часу, коли першим головою Ради Міністрів України став за президентури Леоніда Кравчука Фокін. Голосно говорилося, що син того найвищого державного достойника займався продажем за кордон продуктів українського промислу та покладенням отриманих грошей у західні банки на свій приватний рахунок. Леонід Кучма, ставши головою Ради Міністрів, затаврував цих спекулянтів як „мафіозів". Та він урядував дуже коротко і не встиг провести заповіджену боротьбу проти „мафіозів". Тепер як Президент він правильно вказав на отих „мафіозів" як на найбільшого ворога реформ у ділянці фінансів та правильно вказав на небезпеку дальшого безкарного діяння „мафіозів" для самого існування державної незалежности України.

Це добрий виступ Леоніда Кучми, але було би великим лихом, якби скінчилося на гарній і мудрій словесній заяві. Явище масового розкрадання державного майна несовісними особами на державній службі могло зродитися тільки в умовах адміністраційного хаосу та у практиці відсутности чесної прокуратури і чесного поліційного апарату. Леонід Кучма твердив на тому засіданні, що мафіози намагаються проникнути в апарат банківництва, а це могло б спаралізувати всю економіку республіки.

Теоретично, якби на Хрещатику поставили шибеницю і повісили такого одного „мафіоза", знявся б крик про порушення людських прав і подібні прогріхи українського Уряду, але радикально зникли б спекулянти, „мафіози" чи просто злодії і шкідники.

В Америці по нинішній день існує суперечка довкола кари смерти для вбивників і розбишак, які вбивають поліціянтів. Але в добі американських піонерів вішали на гиляках придорожних дерев злодіїв, які крали коней, — тоді кінь, єдиний засіб комунікації, був у найбільшій пошані. Таким чином, безцеремонна розправа з конокрадами викорінила той злочин.

Леонід Кучма перейшов би до історії як реформатор, що не тільки довів до стабілізації економіку, але й зліквідував руїнників української держави, які використовували викликаний ними хаос в адміністраційному і судовому апараті для власної наживи.

Треба признати Леонідові Кучмі, що він роз'їздить по різних країнах світу, підписує різні договори, але найбільше таки цікавиться внутрішніми справами України. Після своїх поїздок він з'єднує собі довір'я і підтримку своїх недавніх противників, які ще недавно запідозрювали його в гріхах, що їх не мав.

Вся українська діяспора нетерпляче очікує, що Україна зможе подолати труднощі, які стоять на шляху до зміцнення її незалежности, а найбільшою небезпекою нині є злочинність.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Володимир Звіглянич

ФАШИЗАЦІЯ ПОЛІТИЧНОГО РЕЖИМУ В РОСІЇ

III

Можна висловити гіпотезу, що під час останньої візити Єльцина до Вашінґтону у вересні 1994 року було досягнуто угоди про розподіл світу на зони впливу, при чому за Росією залишалася територія колишнього СССР та Східньої Европи. Країни Балтії, очевидно, вирішили туди не включати і згодом їх передали у відання Скандинавського відділу у Державному департаменті. На користь цієї гіпотези говорить і те, що перешкодити цьому плянові на той час могла Україна, яка ще не приєдналася до ДНІЯЗ. Звідси випливало завдання усіляко добитися приєднання України до цього договору до вичерпання строку його дії у 1995 році. Під неймовірним тиском з боку Росії та ЗСА Україна позбавилася ядерної зброї, отримавши взамін паперові ґарантії безпеки і туманні перспективи входження до НАТО. Цілком ймовірно, що доля Чечні була вирішена також у Вашінґтоні з легкої руки Толботта. Не випадково після візити Єльцина служба зовнішньої розвідки Росії публікує доповідь 21 вересня під красномовним заголовком „Росія — СНД: чи потребує коректування позиція Заходу? " У цій доповіді Примаков зазначив, що тенденція країн СНД до інтеґрації є об'єктивним процесом, що Заходові не варто йому перешкоджати та що „протидія [ісламському] екстремізмові... в зонах його розповсюдження [на території СНД] відповідає інтересам всієї світової громадськости". Це вже тоді розв'язувало руки Єльцинові та його кліці на здійснення чеченської операції.

Не залишилася осторонь і ФСК. Через свої відділи в армійських частинах „особісти" почали вербувати найманців воювати у Чечні на стороні маріонеткової опозиції Дудаєву, зліпленої за афганським сценарієм. Найманцям платили 200 долярів на місяць воякам і 500–600 старшинам. Одного з таких вояків продемонстрував у парляменті Жириновський. Він визволив його і ще 82 таких же вояків, захоплених у полон. Це був лейтенант 12 танкового полку Кантемирівської дивізії, військова частина 43462, якого вербував „особіст" майор Юнін. Коли й „афганський", і сценарій „чеченізації" конфлікту, тобто спроби його вирішити руками чеченців, провалилися, маски були скинуті і розпочалося те, що ми бачили і про що читали.

Про чеченський сценарій для України сказав керівник військової контррозвідки України Олександер Скіпальський у „Голосі України" з 24-го грудня. Там зазначено, що спокусливе бажання „правити світом", розділивши сфери впливу, передусім зі ЗСА, з тягарем розваленої економіки і зубожілого та розгубленого багатонаціонального населення у Росії, може вилитись у надзвичайно небезпечну помилку історичного маштабу. Катастрофічний шлях такого курсу наочно демонструється на Кавказі і в Таджикистані. Спроби Росії підпорядкувати особистим цілям військово-економічні потенціяли провідних країн колишнього СССР являють собою не чинник зміцнення, а загрозу остаточного розладу.

Росія прагне збереження, відновлення чи посилення своєї військової присутности на стратегічно важливих напрямах (північнозахідньому, західньому та півдennому) шляхом розгортання з'єднань та частин, виведених із Східньої Европи, Прибалтики та Закавказзя, у Ленінградській, Північно-Кавказькій округах, а також у Московській окрузі, створення військових баз на території країн СНД, а також „миротворчої діяльности" у зонах воєнних конфліктів.

Дії, подібні до чеченських, можуть бути здійснені і стосовно України, підтвердження чого є: формування впродовж 1992–94 рр. у Московській та Північно-Кавказькій військових округах (що межують з Україною) найпотужнішого угрупування збройних сил Росії, яке налічує дві загальновійськові та танкову армії, три армійські корпуси, три окремі дивізії, дві повітряні армії. Якщо Росія ґарантує небезпеку України згідно з підписаними у Будапешті домовленостями, то навіщо така концентрація на кордонах?

Росія розробляє у генеральному штабі пляни відповідних дій проти України із застосуванням збройних сил (зокрема, розроблення плянів бльокування ядерних сил України за допомогою повітряно-десантних частин Росії), провадить комплексну космічну, радіоелектронну та аґентурну розвідку проти України, веде дискредитацію України у засобах масової інформації, представляючи її як потенційного аґресора. Сценарій усіх цих акцій — спровокувати етнічний конфлікт на Україні (наприклад, у Криму), створити „опозиційні" промосковські сили та організувати звернення до Москви за „миротворчими" силами.

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про ясні промінчики на темному небосхилі

Хоча цьогорічна зима на східньому побережжі ніяк не дається взнаки і більше у ній соняшних днів, ніж понурих, зимових, то коли пишу про ці ясні промінчики на небосхилі, не маю на думці теперішньої погоди, а тільки загальну ауру в нашій спільноті. Бо ніде правди діти, коли йдеться про культурний виднокіл, то якось більше тепер холоду та темноти, ніж соняшности. І тут, здається, нема різниці, чи в Україні, чи тут, у діяспорі, хоча причини цього різні. Труднощі і розгардіяш у ділянці культури України прийшли у наслідок економічних і побутових обставин. Минулися безповоротно „добрі часи", коли мистці, актори чи письменники мали постійну винагороду, бо були всеціло на державній дотації і не потребували журитися, що будуть завтра їсти, розуміється, лише за те мусіли відповідно служити „власть імущим". Тепер треба „крутитися" самому, шукати спонзорів, а зі самостійного виступу платити нереально високі податки та ще й до того продиратися крізь щоденну прозу буття, що обмежується до примітивних потреб.

Діяспора має зовсім інші проблеми, а однак на тій півкулі українське культурне життя спокійно, але послідовно завмирає. Тут головна причина криється у змученні всезростаючою помічччю Україні, у браку зацікавлення середнього віком покоління і загальній байдужості, якій сприяє низький рівень культурних імпрез, що тепер відбуваються. Про цей занепад культури і тут, і там постійно тепер говориться, чуємо про це з уст високопоставлених державних мужів, наукових діячів чи усіх тих, кому ця справа лежить більше на серці, ніж добрий бизнес чи партійна розгра сил. Тому треба постійно на цю тему говорити і писати, а передусім активно протидіяти, щоб не опинитися знову там, де ми були недавно, — під російським чи, може, іншим чоботом.

Саме тут криється причина, що бажаємо реєструвати кожний ясніший промінчик на відрізку нашого культурного життя і бути вдячним тим, що ці промені розсипають. Ось останніми днями ми мали нагоду пережити два такі моменти, які дали нам принаймні невеличку дозу оптимізму і віри та ще раз доказали, що при зусиллі загалу можна таки піднести ту важку брилу на відповідний рівень життя нації та ще й зробити добру пропаґанду своїм здобутком у культурі серед чужинців.

Прем'єра дивного своїм змістом, але цікавого дійства в експериментальному театрі Вірляни Ткач „Яра" п.н. „Водоспад-відблиски" — це була прецікава спроба зближення культур давнього минулого і різних за походженням акторок, яких дивним дивом єднала давня українська пісня, яку свято береже і душею виспівує її незрівняна жрекиня Ніна Матвієнко. Це співоче дійство, так далеке від гопаків і громовистих хорів, дає можливість пізнати і вичути українську народну культуру з найкращої сторони та ще і устами неукраїнських акторок. Дійство вимагає застанови, передумання, а участь в ньому такої сили як Ніна Матвієнко дає саме нам цей культуротворчий атут, що так рідко тепер знаходимо.

Другий промінчик на безбарвному небосхилі культурного життя можна було відчути на відзначенні святочним концертом 100-річчя з дня народження композитора Б. Лятошинського в УІА в Ню Йорку. Першої якости музичне виконання його творів з Олегом Крисою, як музичним директором у проводі, мусіло захопити численну українську публіку, зацікавлену тією імпрезою, і американську, навіть коли ця музика не завжди звична. Але тут, як і у музичному підкладі співочого дійства в театрі „Ярі", саме це вказує на те, що українська культура може легко дорівнювати світовій: тематикою і високим виконанням. Треба тільки єдиного спільного зусилля, охоти піднестися над відповідним рівнем і стреміти його продовжувати та вдосконалювати. Про це вирівнювання культури України зі світовою говорив саме тепер наш гість — колишній президент України Л. Кравчук. Якщо він та інші будуть іти у цьому напрямі — ясні промінчики, що пробиваються тут і там, — це провісники світла і проблиски надії.

О-КА

Юрій Р. Рибак

ВЕРБЛЮД — КОРАБЕЛЬ ПУСТИНІ

В опінії зацікавлених осіб верблюд — це „корабель пустині". Як корабель перепливає море, так і верблюд, пристосований до жорстокого довкілля і нерівного терену, перетинає з вантажем пустиню і це робить з більшою певністю, ніж сучасні вози на колесах... Довгі ноги тримають його в найгарячішій смузі повітря, що охоплює поверхню пустинного піску. Густа шерсть ізолює від мінливої температури. Його великі повіки і вії та розрізане ніздря охороняють перед крайнощами пустинного клімату: інтенсивного сонця, холодного вітру та гострого подуву піску... В пустині кожна крапля води має свою вартість. І верблюд під тим оглядом є унікальною твариною. Він витрачає мало вологости, коли пасеться, бо вживає свої „ґумові" губи, не виставляючи язика. Він вдоволяється будь-якою рослиною, яка росте на оазі, а інші тварини її обходять. Відомо, що голодний верблюд може їсти шкіряні вуздечки, кості, рибу, а навіть намет свого власника. Він теж може їсти колючі галузки без пошкодження рота, бо підкладка є така тверда, що колючці годі її пробити. Горб у верблюда — це головно брила товщу вагою з 80 фунтів. Коли важко знайти пашу, товщ з горба дає енерґію. А коли верблюд голодує, його горб скорчується. Загально люди помилково думають, що горб — це збірник води.

Еволюційний попередник верблюда з'явився приблизно сорок мільйонів років тому у ... Північній Америці. Під час льодової доби (коло два з половиною мільйони років тому) стада тварин родини попередників верблюда посунулися на північ і перейшли з нинішньої Аляски до Азії суходолом, який потім залила Берінґова протока. Затримались вони у Центральній Азії в пустині Ґобі і згодом пристосувалися жити на м'якому ґрунті з крайньою посухою. Тут же і розвинувся верблюд з твердою шиєю та двома горбами. На думку науковців, одногорбий появився пізніше, дві з половиною тисячі років тому.

Впродовж багатьох тисячоліть верблюди стали необхідними для людського існування в пустині. П'ять тисяч років тому у Месопотамії верблюди уможливили мешканцям залишити їхні піски і поширити подорожі для відкриття нових місць, розвитку торгівлі і здійснення колонізації Середньої Азії. Верблюди з'являлися як розвага на римських аренах, а в 30-их роках до Христа тягнули перегонні колісниці. У VII столітті бедуїни з Арабського півострова на верхах верблюдів поширювали слово свого пророка Мохаммеда. Після Мехіканської війни (1840) ЗСА вживали верблюдів для пошти на новоприєднаній пустельній території. Виглядає, що впродовж цілого часу спосіб вживання каравани в пустині мало змінився. Зате зовсім не змінилася поведінка верблюда. Він надалі мляво сприймає враження і мляво реаґує на них. Може і тому здобув собі репутацію дурноти і впертости. Найгірше, що його поведінку годі передбачити, бо може без причини плювати на людей і копати їх.

У своїй історії пустині не були вільними від збройних сутичок воїнів на верблюдах, що мали перевагу висоти, швидкости і витривалости над тими, які були на конях. Тому і бранка до реґулярної армії не минула верблюдів. Майже три мільйони верблюдів брали участь у Першій світовій війні, а під час Другої — тільки 50 тисяч!

Мільйони людей, що живуть в Африці та Азії, розраховують на допомогу верблюдів задоволити більшість їх потреб. На землях країв пустині вони тягнуть плуг, крутять колеса для наводнення поля, везуть зерно на ринок. В пустині вони як в'ючні тварини є засобом транспорту і джерелом сировини. На головному ринку верблюдів у Каїрі, Єгипет, продають одного тільки тижня коло тисячі голів. Виглядає, бедуїни багато їх купують для своїх господарських цілей. Та де там. Майже все забирають... різники, бо смак м'яса нагадує воловину, печінку вважають делікатесом, а з шерсти роблять тканини, одяг, шатра, килими тощо.

Відомо стало в Европі, що популярний китайський чай, який повільно переносили на собі верблюди у „поті чола" і гарячому пустинному сонці, втрачав свій особливий смак, коли перевозили його швидшими засобами транспорту.

Від холодних пустинь Монголії до гарячого Арабського півострова щораз більше людей поселяється у містах, приймає модерний стиль життя і забуває верблюдів. Тому і науковці шукають розв'язку втримати і використати верблюдів, бо з поступом розведення вони можуть стати „молочною коровою пустині", молоко яких надзвичайно поживне і багате на вітаміну С . А в Африці, скажімо, один верблюд дасть стільки молока, що там дає десять корів!

Вже віддавна поруч елементів соціо-економічної симбіози з людиною верблюд був щоденним явищем. Може і тому, щоб приступно подати духовне значення написаного, Євангелія пояснює, що „легше верблюдові пробитися крізь вушко голки, ніж багачеві вступити у царство Боже" (Марко, 10, 25).

Любарт Ліщинський

СЕКСТЕТ НА ГОЛОС І ПЛИН ЧАСУ

(З приводу прем'єри дійства „Водоспад–відблиски")

Чи можна почути, як пливе ріка, а чи годен хтось вухом вловити плин часу? Певно, що лише метроном і серце може відстукати його відлік. Спробуймо воду зміряти краплями, що падають з твоєї долоні у пустку самоти. Крапля за краплею скапує життя, подібно до свічки, з якої лише частина крапель спалахує вогнем, даючи світло і тепло, а ті, що не згоріли, застигають, приймаючи дивовижні форми захололої стаґнації.

Що є жінка? Хіба віками всіх нуртує це питання і стільки ж часу всі переконані, що достеменно знають остаточну вичерпну відповідь. Певне зрозуміння може осягнути лиш той, хто серцем торкнеться тієї таємничої струни людського буття, де лиш від жінки залежить сила вітальности роду. Чуєте — рід, народження, родина, відродження. Все це вона в різних іпостасях, це ж їй завдячуємо безперервний ренесанс, це ж вона, як весталка, береже незгасимість родового вогню. В ній живе генетична пам'ять поколінь, аби вона чистими незамуленими джерелами вливалася у вселюдську ріку, що не знає забуття, а плин її ніхто не годен зупинити.

Застановляюся, як окреслити це дійство, що у театрі „Ля мама" виставила на суд глядача Вірляна Ткач? Власне із зіткненням з ним насуваються такі рефлексії, розпорошені десь між початком життя і космосом. Те, що діється на сценічній площині, емоційно полонить і не дає жодної можливости опам'ятатися, аби з сумом ствердити, що то вже кінець мереженого дива, що вже минув час його, бо перед хвилиною впав уже останньою краплею у темінь принишклої залі останній звук голосу Ніни Матвієнко.

Може хтось і не міг перед виставою второпати, що вона може мати у цій виставі спільного з групою „Яра", вона вже назавжди закодована співочим символом України, то після того, як побачив її там, внизу, на сценічному майданчику, де вона, чаруючи древніми як світ піснями і заклинаючи воду і богів, несподівано виникала невідомо звідки, мов у язичницькому капищі, що вона тут своя, що вона тут на місці, що вона в'яже дійство чарівним перевеслом народної святости, успадкованої від пращурів, що її голос та незвичайна артистична особистість органічно лягли у своєрідний орнамент, витканий творчим задумом Вірляни Ткач. Погодімся, що творчі особистості такого рівня, які є зібрані у виставі, мають всі можливості, щоб разом творити дійсно мистецьку річ — єдину і непідробну.

Далі пробую знайти гідну характеристику жанру вистави, перебравши подумки всі адекватні і неадекватні вирази, до цього видовища вдається припасувати архаїчне окреслення „співогра". Це священнодійство багатогранне, замішане на древній магії, ритуалах, повір'ях і віруваннях пращурів, переконуєшся, що увесь цей калейдоскоп таїть у собі духову пам'ять народів.

Все, що проходить перед нами у цій поетично-театральній містерії, насичене складними поліфонічними ходами, безліччю делікатних вокальних і акторських нюансів, режисерсько настроєне, як порядна скрипка. Огорнене все це у дуже цікавий і субтельний музичний супровід, вінцем тієї „співогри" є все таки неповторний і дуже суґестивний чар пісенної щедрости Ніни Матвієнко.

Вокально весь секстет бездоганно тримається у своїх партіях, збираючись у вузол міцного ансамблю. Цікаво, що при дуже скромних і стриманих засобах, у цій виставі, на відміну від попередніх, можна ствердити досить конвенціональний стиль гри, щодо пластики і акторського виразу, при тому, що весь творчий задум Вірляни і її творчих партнерів постав перед глядачем у вельми неконвенціональній іпостасі. Акторський ансамбль так штудерно підібраний, що своїми голосовими даними уможливлює поставити на перший плян вокаль, як виразник акторського існування на сцені. Спів не підміняє і не витісняє ні руху, ні слова, дивним трафом не перетворює сценічний витвір у фолк-оперу чи „мюзикал". Група „Яра" має свої творчі засади і свій позначений експериментальною драматургією хребет, а до всього того, вироблене почуття смаку і міри, а понад усе вміння вправно ходити по лезі „вигостреного ножа" у своєму мистецтві.

Згідно з задумом, кожна акторка виходить під своїм власним ім'ям у власній „приватній" подобі і виносить на сцену дещицю свого власного життя, вплетеного у світ леґенд народу, з якого походить. Все у виставі спрямоване до кульмінаційного моменту, який має зібрати шестеро дівчат під один дах на „дівич вечір", чи, як тут сказали б, „мейден парті", з однією умовою, що стосується рівно ж господині, щоб кожна прибула на учту з чимсь, що належало їх бабусям і тим характеризувало їх час. При гостині майже кожна зможе похвалитися якоюсь архаїкою з бабусиної скрині. Лиш одна-єдина, що вродилася в країні, де цивілізація і проґрес вирвалися так вперед, що пам'ять предків загубилася десь позаду, не встигаючи за тим ошалілим маратоном. Тому була змушена з'явитися з порожніми руками. Чуєш, Керен, не сумуй, Бог не обділив твій рід, свідчить про це те, що тримаєш у пам'яті свою прапрабабусю Еллен Сендерс, яка лишила тобі в дар пісні-молитви, що не давали упокореним рабам втратити вільні людські душі. Так склалося, що не було у твоїх долонях чогось матеріяльного, але ж поклала ти на незайману білизну обруса жагучу співану молитву своїх незабутих предків. Вони живуть у тобі, бо співають з тобою. Тож певне звідти твій талан і краса гнучкого тіла і голос, яким можеш виспівати їх пам'ять, те, що співаєш, раптом так цікаво, відлунюється на устах Ніни, бо ж яку чутливу і лунку душу мусить мати ця українська жрекиня храму Полігимнії, щоб змістилися там безліч дзвінких дарів, які має у спадок від мами і всіх прапрапра... невідомо до якого коліна і яких глибин віків.

(Закінчення на стор. 3)

Фашизація...

(Закінчення зі стор. 2)

З огляду на невпинну фашизацію Росії, або, висловлюючись більш дипломатично, на її зсув праворуч на політичному спектрі, Україні ні в якому разі не можна підписувати жодного договору з Росією без безумовних гарантій територіяльної цілісности України, відмови від зазіхань на подвійне громадянство у масовому маштабі. Потрібне негайне звернення до Ради Безпеки ООН з вимогою визнання статусу російських збройних сил на території України, у Криму, як окупаційних з усіма наслідками, що випливають стосовно цього з міжнародного права. Потрібно розпочати демаркацію державних кордонів з Росією. Без цього Україна є напівдержавою. Україна буде також напівдержавою, морально перебуваючи у стані меншевартости стосовно Росії, якщо там не буде зформовано поняття українського народу. Приклад Чечні показав, наскільки важко надпотузі, розбещеній морально, здолати крихітну націю, для якої смерть за незалежність є найвища честь. Приклад Балтії також є повчальним для України. З цього випливає, що Україна повинна негайно виходити з СНД та встановлювати найтісніші зв'язки зі своїми історичними сусідами на захід від неї, розвивати контакти з Туреччиною. Пора кінчати з абсурдною тезою про „дипломатичну всеядність" України і чітко заявити, що пріоритети української зовнішньої політики на Заході, у західній сфері впливу. Тістоподібна зовнішня політика веде до такого ж відношення до України з боку наддержав. Навпаки, країна з чітко окресленими пріоритетами викликає повагу до себе. Це також допоможе Україні виконувати у геостратегічних концепціях західніх країн ролю противаги фашизації Росії. Потрібно на даному етапі загальносистемної кризи у Росії, у регіоні та у самій Україні, не піддаватися спокусам „шароварного" патріотизму, хохляцького варіянту „чучхе". Мусимо зрозуміти критичність моменту та те, що тільки нові сили, які прийшли тепер до влади в американському Конгресі та які посилають могутні імпульси підтримки України, у змозі виправити безперспективний стратегічно проросійський уклін Адміністрації. Іншими словами, ні про яке „відновлення" розірваних стосунків з Росією і мови не може бути на фоні того, що відбулося у Чечні. Чеченський сценарій — для Росії, а не для України.

Секстет...

(Закінчення зі стор. 2)

Видно, ніщо не зникає з пам'яті Шігеко Суґа, Сесілії Арано, предки якої вийшли з Вірменії і Перу, а також із свідомости Юджін Кім та наймолодшої хіба усіх дебютуючої в ансамблі цілком юної Оксани Бабій. Все це є можливим, бо на чатах пам'яті народів стоять ще ті, що поїли молитвою, рідним словом і древніми піснями внуків та правнуків своїх. Заповідали до скону любити землю свою і мови, що доти не вимре народ, навіть позбавлений мови своєї, поки у пам'яті його не замовкнуть колискові пісні й не забудуться, як їм здавалося, уже „забуті предки", бо ж житимуть вони лиш у незабутих звуках пісень і в мітах.

Не знаючи мов одна одної, акторки без труду порозуміваються піснями. Згадалося, як на цій сцені минулого літа Керен з Наталкою Половинкою виводили свої „поліські спірічуалс" у „Лісовій пісні Яри", а сьогодні вже Керен співає Ніниних пісень українською мовою, а Ніна, відбувши з нею на сцені урочистий обряд взаємоочищення у зачарованій воді, що лиш мисткиням може відкрити глибини артистичного порозуміння, співає пісень, що співала, можливо, колись рабиня, збираючи врожай садів Північної Кароляйни. Пісні ллються як вода, бо течія, як символ плину часу. Він є мірилом всього, що живе і вмирає. Хай віками триває наша пам'ять, бо в ній житимуть пророчі слова мудрої Ніниної бабуні: „Коли на світі житиме хоч одна людина, що матиме совість, то криниці будуть чистими". Пам'ятаймо, що лише чисте джерело дає яскраві відблиски!

Готується до друку видання про українські ікони

Відоме київське видавництво університетсько-академічного профілю „Либідь" (видає книги для вищих шкіл, дослідних установ, різних академій тощо) готує до друку велику й дуже гарно оформлену та ілюстровану кольоровими репродукціями книгу проф. Дмитра Степовика „Історія української ікони Х-ХХ століть". Надрукування книги накладом 15,000 примірників очікується у другій половині 1995 року. Хоч у минулому рідко появлялися книжки та альбоми про давні українські ікони (згадаймо дві праці проф. Іларіона Свєнціцького про галицькі ікони XV-XVI століть від 1928-29 років, альбом з передмовою св. п. Святослава Гординського, що був свого часу виданий кількома мовами у Філядельфії, чи альбом „Український середньовічний живопис" київського Видавництва „Мистецтво"), та все ж українська ікона, особливо в ретроспективному баченні, все ще перебуває на маргінесі світового іконознавства. Стараннями московської науки, наскрізь пронизаної духом великодержавного російського шовінізму, світовому мистецтвознавству була нав'язана теза про неоригінальність і меншевартість українського церковного мистецтва, зокрема нашої ікони. Розгорнуті перший-ліпший альбом про ікони, яких багато виходить у країнах Заходу різними мовами, і ви переконаєтеся, що там мова тільки про візантійські та російські ікони, зрідка — про сербські чи болгарські; а української школи ікони наче , за 1000 літ нашого життя в Христовій вірі, і не існувало!

Дмитро Степовик, як нас поінформували чільні працівники видавництва „Либідь", підніс українське іконамалювання на той рівень, на який воно заслуговує. На думку автора, яку він обґрунтовує у своїй великій монографії (близько 500 сторінок друкарського тексту), українська школа ікони є однією з найоригінальніших і найцікавіших в усьому світі. До речі, поряд з давніми іконами княжої доби, гетьманської доби, середньовіччя, проф. Степовик розглядає історію української ікони нового часу — XIX і XX століть, включно з аналізою ікон визначних малярів української діяспори у ЗСА, Канаді і Західній Европі: Петра Холодного, Святослава Гординського, Михайла Дмитренка, Михайла Осінчука, Петра Андрусіва, Якова Гніздовського, Івана та Володимира Денисенків, Андрія Мадая, Ювеналія Мокрицького, Христини Дохват, Омеляна Мазурика та інших.

Авторові цих рядків доводилося бачити макету книги перед її передачею до друкарні: це люксусне видання в доброму оформленні мистця Олексія Григора, з резюме англійською мовою, підписами під всіма кольоровими ілюстраціями і назвами розділів двома мовами — українською та англійською. Не маю сумніву, що це буде гарний подарунок кожній українській родині, де шанують нашу давню традицію, плекають патріотичне виховання своїх дітей та внуків. Всього буде понад 300 кольорових репродукцій ікон, багато з них публікується вперше. Правда, ціна книги буде зависокою для не дуже заможних громадян України; але і в цьому випадку надзвичайний зміст книги та ілюстрації в ній знайдуть свого покупця.

Думаю, що ця книга могла б прикрасити не одну книжкову полицю в будинках української громади у ЗСА и Канади; відділи українознавства та славістики в університетах нашого континенту, а також численні бібліотеки загальногромадського користування. Якщо б хто бажав попередньо замовити книгу проф. Д. Степовика „Історія української ікони Х-ХХ століть" у ЗСА чи Канаді, проситься надіслати замовлення на адресу: Maria Billey, 8511 Waverly, Buena Park, Calif., 90621.

Ціна книжки перед появою — 60 дол. і 5 дол. за пересилку поштою. Видавництво „Либідь" перешле замовлене число примірників книги до УККА, який пересилатиме її замовникам.

Ярослав Гайвас

Київ вшанував героїв Крут

77 років тому сталася крутянська трагедія. Того, вже далекого січневого дня не вистачало пороху, набоїв та досвіду, але не бракувало сили духа, сили волі — зброї, з якою не страшний ніякий ворог. Того дня Україна здригнулася від болю, але то був біль, який нагадує, що дух людини — безсмертний.

Фактично вперше, цього 1995 року в столиці України відбулося широке громадське вшанування героїв Крут. Заздалегідь для проведення поминального заходу, з ініціятиви Асоціяції Студентів Києва та Видавництва „Смолоскип", з участю „Просвіти", Київського Військового Ліцею, Міністерства Оборони України, Українського Козацтва та Жіночого Товариства ім. О. Теліги створено Організаційний комітет. Напередодні річниці влаштовано пресконференцію. Члени комітету неодноразово виступали в пресі та в радіо з циклом публіцистично-літературних нарисів, стосовно крутянської події. А в год.3-ій 29-го січня від станції метро „Арсенальна" (де колись вели затяжні бої війська Симона Петлюри з большевиками), тим самим шляхом, яким понад сімдесят років тому несли тіла героїв, вирушив багатотисячний похід жалоби. Особливо хвилювало те, що багато молоді прийшло вшанувати пам'ять тих, хто навіки залишився молодим. Навіть траурних вінків та квітів виявилося багато більше, як дехто сподівався. Окрім троянд від Асоціяції Студентів Києва та Київського Військового Ліцею, могилу покрили чисельні стрічки від столичних молодечих організацій та громадських. Хід жалоби завершився на Аскольдовій могилі — місці, де понад десять сторіч тому Україна вже вшанувала звитяжців — Аскольда і Дира. Було відслужено врочистий Молебень з участю священиків Української Греко-Католицької, Української Автокефальної Православної і Української Православної — Київського Патріярхату Церков. Виступаючі — голова „Просвіти" Павло Мовчан, Вячеслав Чорновіл, генерал Володимир Мулява, Микола Жулинський, представники УКРП та колишніх воїнів УПА — відзначали, що історія — це не лише спомин, а й погляд у прийдешнє, та аналізуючи сучасну політичну обстановку, звертали особливу увагу на необхідність прикладання зусиль для випрацювання такого консолідуючого чинника, до якого можна б звести інтереси всієї нації. А таким і є Крути — фрагмент довготривалого героїчного періоду — доби національних зусиль, жертв в ім'я творення.

Представник від студентства Віталій Чепинога, вшанувавши словом пам'ять героїв, зазначив — доля народу склалася так, що на полях Визвольних Змагань, в застінках концтаборів, саме молодь найчастіше виявляла світові Україну. І доба революції, — за висловом Нагаєвського, — була нічим іншим, як молодечим рухом, прикритим сивою бородою Грушевського. Та й нині, — звучало в промові, — молодь за першим кличем готова стати до оборони рідної землі. У нового покоління стане сил не лише на поминальні голосіння, а й на святе діло розбудови держави.

На вічу одноголосно прийнято резолюцію, у якій учасники звертаються до Президента України з проханням вважати 29-го січня — офіційним Днем Української Молоді, сприяти спорудженню пам'ятника на могилі крутянців та встановленню меморіяльної таблиці на станції Крути, надати шефство над Аскольдовою могилою Київському Військовому Ліцею, присвоїти ім'я героїв Крут одному з вищих навчальних закладів Збройних Сил України та військовій частині в Ніжині. Крім того, в резолюції говориться, що свідома українська суспільність підтримує право чеченського народу на самовизначення та засуджує агресивну політику Москви.

І коли сьогодні, здавалося б, політична заангажованість населення значно спала, звертає на себе увагу той факт, що біля могили крутянців зібралися тисячі громадян.

У той же день, о год. 8-ій вечора в Будинку Учителя (колишньому будинку Української Центральної Ради) відбувся вечір пам'яті героїв Крут. Прологом вечора стала авторська поема „Соколи" у виконанні народного артиста України Григорія Булаха. Прозвучали пісні лавреата конкурсу „Червона рута" Андрія Чорнюка „Летіла куля". Слово мали запрошені почесні гості: небога загиблого під Крутами Володі Шульгина Олена Леонтовичі-Вороніна, Микола Павл'юк, Слава Стецько, І. Заєць, начальник Головного управління виховної роботи Міністерства Оборони України ген. А. Кобзар. Письменниця Марія Влад презентувала авторський свій вірш, призвячений героїчній боротьбі чеченського народу.

З доповіддю „Крути, або проблема героїчного періоду української історії" виступив голова Асоціяції Студентів Києва Олег Проценко. У його ж виконанні прозвучала пісня на слова О. Стефановича „Крути". Від Союзу Українського Студентства Канади до присутніх звернувся Павло Грод.

Увечорі взяли участь мистецькі групи: хор „Гомін", жіночий гурт „Рідна пісня", ансамбль Збройних Сил України „Гетьман", народний хор села Белелуя Снятинського району Івано-Франківської області. Пролунали пісні кобзаря М. Литвина.

На вечорі була виставлена картина Д. Грибка „Віче" — передача Митрополитом Мстиславом прапора армії УНР Українській Національній Гвардії.

По закінченню програми уся заля заспівала український національний гимн.

Від Асоціяції Студентів Києва і київської Станиці Пласту було підписано звернення до посадника столиці та Міської Ради з пропозицією відновлення історичної справедливости — перейменування вулиці Січневого повстання на вулицю Героїв Крут.

УІС „Смолоскип", Київ

МІСЦЕ СМЕРТИ

У редакційній статті „Свободи" з 2-го лютого ц. р. сказано, що Олег Ольжич згинув в Києві. Слід поправити, що О. Ольжич помер в концентраційному таборі в Саксенгавзен. — Ред.

У „Свободі" з 26-го січня 1995 р. ч. 16 у списках **Фундації Українського Вільного Університету** пропущено помилково в датках по 100.00 дол. два прізвища: Балабан Василь і Ольга (900.00) і Березовський Ярослав. — **Адміністрація**

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

XII-94

5,000.00 дол.	Тереса Захарійчук в 6-ту річницю смерти мужа бл. п. Василя Захарійчука — на виховання священиків в Україні;
2,000.00 дол.	зі спадку (прихід з хати) Михайла Пирського (Ню Йорк);
501.00 дол.	прихід з Базару в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії, яким занялася Марія Флюнт;
500.00 дол.	Софія Кудрик — в пам'ять мужа бл. п. д-ра Олега Кудрика;
275.00 дол.	зі збірки Укр. Патріярхального Товариства — Відділ в Баффало, Н. Й. — Оксана Бережницька голова;
250.00 дол.	Лідія Бурачинська;
по 100.00 дол.	Евдокія Мартинів (в пам'ять мужа бл. п. Івана Мартиніва), Марія Ісків, Маркіян і Люба Онуферко, Іван і Софія Головка — з нагоди уродин Софії Головки, Ярослав і Ляриса Музичка, Олекса і Ляриса Біланюк, Джерри Оберишин;
75.00 дол.	д-р Мирослав Прокоп;
по 50.00 дол.	Неоніля Кліш, Мирослава Грибовська — в пам'ять мужа бл. п. Івана Грибовського, д-р Дмитро і Дарія Кострубяк, родина Щурів, Романа Навроцька;
30.00 дол.	Уляна Лоза в пам'ять мужа бл. п. д-ра Михайла Лози (в першу річницю смерти);
по 25.00 дол.	Іван Стефанов, Богдан і Теофіля Артимишин, д-р Лев і Ірена Кушнір, д-р Іван Павличка, Симон Забродський, Анна Маркевич, Віра Савойка;
по 20.00 дол.	Наталія Пойда, Ярослав Масюк, Микола Кавка, Ольга Весела;
по 15.00 дол.	Ірена Райнер, д-р В. Боднар, В.Т. Жила;
по 10.00 дол.	М. Мізак, Роман Грабець, Богдан Принада, Андрій Стахнів.

В пам'ять д-ра Олега Кудрика зложили:

25.00 дол.	Василь і Оксана Огар;
5.83 дол.	Ярослав Пастушок.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім жертводавцям і збірщикам. Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтя-гати від податку: IRS № 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:
St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund
та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd.
Elkins Park, PA 19027

РІК НАРОДЖЕННЯ

У „Свободі" 25-го січня 1995 року закралася друкарська помилка в некрологу про о. Є. Гарабача. Правильний рік його народження є 1915. — Ред.

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що в суботу 21-го січня 1995 р. в Мілвокі, Вискансин з волі Всевишнього відійшов у вічність на 92-му році життя

бл. п.
проф.

ОМЕЛЯН ЛОҐУШ

нар. 23-го серпня 1903 р. в Язлівці Бучацький повіт

ПАНАХИДА відбулася в неділю 24-го січня 1995 р.

ПОХОРОН 25-го січня з церкви св. Михаїла на цвинтар св. Адальберта.

Залишені в смутку:

дружина	— ЮЛІЯ
доньки	— НАДІЯ
	— НУСЯ з мужем ДЖЕЙМС
	— МАРІЙКА з мужем РАНОЛЬДОМ
внуки	— АННА з мужем МАРТИНОМ
	— РОМАН з дружиною МАРІЙКОЮ
	— ДОРА з мужем КИРТОМ
	— ДАНА
	— ХРИСТЯ з мужем РАНОЛЬДОМ
	— СТЕФАН
правнуки	— КРИСТІЯН і МЕРІ
	— ЕШЛІ і РІККІ
брат	— ГИРОНІМ
брат в Україні	— ВОЛОДИМИР з дружиною ЕВГЕНІЄЮ
сестра в Україні	— МАРІЙКА з родиною
братанка	— ОКСАНА з родиною
братанок	— ЕВГЕН з дружиною

ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді, Україні і Польщі.

Вічна йому пам'ять!

Відзначення Року Української Родини в Чикаґо

Живемо в добі життєвих конфліктів, зростаючих криз і змін як у політичному, суспільному, так і в особистому житті людини. Ці зміни, часто контроверсійні та неґативні, захитують її баланс і вона опиняється самотньою в обличчі загрозливого довкілля. І саме тоді відпорною силою моральної стійкости, твердою основою в захитаних людських правилах є родина, оця клітина суспільства, від якости якої залежить доля індивідуальної людини, держави і цілого людства. Розуміючи її вагомість, Організація Об'єднаних Націй проголосила 1994 рік Роком Родини, почин, який знайшов позитивний відгук і підтримку нашого суспільства, що завжди дорожило вартістю цієї основної сімейної одиниці.

Окружна Управа СУА в Чикаґо вирішила відзначити цей особливий рік у формі панелю-конференції, що відбувся в суботу, 17-го грудня, о год. 6-ій вечора в приміщенні Українського Інституту Модерного Мистецтва. Учасниці-панелістки, сім жінок, членок СУА, репрезентували широкий діяпазон нашої спільноти, як під оглядом віку, так і професійного досвіду і зацікавлення. Це дало змогу слухачам повніше охопити вагомість тематики, поданої у різних специфічних аспектах.

Вечір відкрила голова Округи Анастазія Хариш, яка привітала гостей і передала ведення програми редакторові „Нової Зорі" Іванні Ґорчинській, яка коротко з'ясувала ціль конференції, а саме, проблеми української родини на поселеннях з окремим наголосом на виховану в двох світах молодь та засоби втримання її української ідентичности як запоруки нашого існування на майбутнє. Опісля, подаючи короткі інформації про них, представила панелісток.

В першій точці виступили дві союзянки, які репрезентували молоде професійне покоління, мґр Оленка Семянчук-Матвіїшин і мґр Христя Дзюк-Харкевич. Тема їх доповідей: „Проблема збереження української родини серед неукраїнського оточення". Перша є членкою 101-го Відділу СУА, маґістер менаджменту і маркетінґу, активна в громаді. Вона зупинилася над трьома важливими чинниками, необхідними в збереженні української родини, головно дітей, а саме: настанова і роля батьків, мова, товариство ровесників. Батьки, як перше джерело інформацій і науки, дають вагомий приклад через вживання української розмовної мови, зацікавлення та активну участь в житті громади, це дає дитині почуття повновартости в приналежності до українського народу. Зокрема мова є необхідним фактором у спілкуванні з рідними та дальшим колом людей, вона відкриває початкові джерела свідомости, є універсальним лучником українців, розкинених по світі. Товариство ровесників — це спільні зацікавлення, виміна думок та дружба, що деколи в'яже на ціле життя. Окрему увагу присвятила українським родинам, відчуженим від громади, вважаючи доцільним намагатися привернути їх до української спільноти.

Христя Дзюк-Харкевич є членкою 85-го Відділу СУА, адвокат з кримінального права, активна у Пласті. У своїй доповіді вона накреслила подібні елементи, але з окремим акцентом на виховання дітей молодшого віку. Дитячі садочки із цікавим світом казок, пісень, опісля українська школа, церква, приналежність до молодечих організацій, курсів танку, хорів, — усе це в рідному довкіллі і рідною мовою дає основу для дальшого розвитку дитини у свідому українську людину. Сумніви відносно труднощів дитячого розвитку у двомовному світі вважає безпідставними, навпаки, діти легко засвоюють українську, а згодом англійську мову, вільно користуються обидвома із кращими успіхами в школі, при іспитах, чи в пізнішій життєвій кар'єрі. Вона свідома, що завдання батьків тяжке, але це є єдиною дорогою для збереження української спадщини на сьогодні і для майбутнього покоління.

Наступною точкою програми був реферат д-р Іванни Мартинюк-Річардсон „Як можна зберегти українську ідентичність у мішаному подружжі". Прелеґентка — член 51-го Відділу СУА у Милвокі, колишня директорка школи українознавства, за професією педагог, психотерапевт, учителька „гайскул". Спроможність заховати своє українське обличчя в мішаному подружжі залежить у першій мірі від гармонійного, сповненого любови, взаємної пошани укладу подружнього життя, зокрема зрозуміння душевних вимог іншої людини. Тактовний підхід у розв'язанні родинних проблем, свідомість своїх обов'язків жінки і матері з рівночасним прагненням заховати свою українську ідентичність, базоване на толеранції позитивне пов'язання аспектів обох культур дає емоційно сильну родинну структуру, в якій діти виростають подвійно збагачені. Ростуть свідомі своєї приналежности і в глибокій пошані до культури батька.

Потім виступила мґр Ірина Пискір-Олексюк з думками про те „Як остерегти українську молодь перед шкідливими впливами оточення". Вона — членка 29-го Відділу СУА, маґістер з ділянки педагогіки, учитель американських шкіл і автор книжки для американської молоді про переживання скитальчої української дитини. В сьогоднішньому світі високої технології, швидкого темпу життя зростає бажання матеріяльного добробуту. В результаті це вимагає заробіткової праці обидвох батьків, родинні зв'язки захитуються, втрачається контакт з іншими членами родини, бабусями, дідами тощо. Діти, залишені на себе, шукають власних доріг. Бідні знаходять вихід у крадіжках, злочинах, торгівлі наркотиками; заможні, пересичені матеріяльним добробутом шукають нових емоційних переживань в експериментації з алькоголем та наркотиками, що нерідко трагічно закінчується. Щоб захоронити від цього лиха нашу молодь і дітей потрібно в першу чергу великої любови до них, сповненої терпеливости і довір'я, підтримувати постійний зв'язок включно з дискусіями на пекучі проблеми молоді, дотримуватися моральних засад і конкретних форм дисципліни, але з розсудливим та поміркованим підходом у конфліктах, хвалити за осяги і вимагати відповідальности за проступки. Це вимагає відкритого серця і постійної готовости на їх потреби, але у висліді може бути вирішальним фактором у виборі правильної життєвої дороги.

Добрим доповненням панелю була доповідь д-р Оксани Винничук „Сім'я і родинне життя в Україні". Вона — лікар, недавно прибула зі Львова, є членкою 6-го Відділу СУА та Т-ва української мови, надає великої ваги вихованню дітей, плеканню рідної мови на батьківщині. Реалістично з'ясувала сумний, дуже болючий стан родини в Україні. Ця сімейна одиниця, знищена двома війнами, арештами батьків, депортаціями, залишає осиротілих дітей, які виростають без тепла родинного дому, морально і матеріяльно занедбані. Загрозливий стан освіти, здоров'я і культури вдаряє головно по жінках, зростає каліцтво новонароджених немовлят, аборти, низький стан народження грозить поступовому вимиранню нації. Додати до цього поширення алькоголізму та наркоманії, занепаду сім'ї, яка живе в біді, то стан є загрозливий. Прелеґентка вважає, що необхідно поправити економічну кризу, піднести рівень освіти і моралі, прищепити національну свідомість. Це дозволить привернути пошану батькам, стабільність українській родині із здоровою основою для виховання майбутнього покоління.

Потім виступила мґр Надія Людмила Хойнацька на тему „Обов'язки української родини щодо суботньої школи українознавства". Вона — членка 84-го Відділу СУА, за професією біохемік і медичний технолог, учитель і директор школи українознавства Т-ва „Рідна Школа", член виховної комісії при СКВОР. У своєму слові з'ясувала поняття родини у дитячому сприйманні як тісне коло найближчих рідних (батько, мати, сестри, брати), який з віком міняється та переносить на ширший світ друзів, організацій, громади, куди належать батьки як консеквентний і самозрозумілий світ українського довкілля. Метою суботньої українознавчої школи є виховати українську молодь на повновартісного члена своєї нації, розбудити любов до батьківщини, пізнати все, що рідне, мову, історію, мистецтво, культуру. До цього нелегкого завдання необхідна співпраця батьків з учителем, співпраця, базована на взаємній пошані і довір'ї, де батьки дбають про виконання дитячих обов'язків, цікавляться життям школи, уникають зайвої критики учителя, яка підриває його авторитет і впливає неґативно на вислід навчання. Лише така співпраця принесе успіх у правильному розвитку дитини.

Кінцевою точкою програми була доповідь мґр Ярослави Панчук „Роля родини в розвитку творчо талановитих дітей і їхній вклад в українську і американську культуру". Членка 74-го Відділу СУА, з замилуванням до мистецтва, зокрема малярства і музики, тому й тема її схопила відмінні аспекти вартости родини. На її думку, мистецький талант дитини звичайно проявляється зарання, та його успішний розвиток залежить у великій мірі від наставлення батьків, їхнього вирозуміння і підтримки, від сприятливої хатньої атмосфери, чи це буде хист до музики, театрального мистецтва, літератури тощо. Прикладом можуть служити молоді люди, знані не лиш в українському середовищі, але і в трудному, сповненому компетиції американському світі. Згадати б лиш деяких: Юліяна Осінчук, Роман Рудницький мол., Маруся і Квітка Цісики, які зросли в музикальних родинах, балерина Тамара Вожаківська, артистка нашої і американської сцени Лариса Кукрицька, талановитий режисер театру „Яра" мама Вірляна Ткач, що іде слідами Леся Курбаса, шукаючи нових доріг, автор Аскольд Мельничук, якого дуже почитна книжка, присвячена батькам, та інші. Всі вони мають „ніжну душу талановитої дитини", за словами прелеґентки, усім притаманний спільний деномінатор, на базі якого зміг розцвісти їх талант, це українська, сповнена любови, батьківська хата.

Різноманітні аспекти головної теми викликали опісля цікаву дискусію, панелістки вичерпно відповідали на порушені питання слухачів, в оживленій атмосфері вечір продовжувався при перекусці і вині. Підсумовуючи враження цієї конференції, треба сказати, що була вона підготована дбайливо і на високому рівні, згідно із своїми зацікавленнями чи професією панелістки зуміли успішно схопити багатогранний образ української родини і передати його слухачам. За це належиться подяка їм і чикаґській Окрузі СУА.

Мирослава Шевчик

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Відгукаючися на заклик Екзекутивного Комітету УНСоюзу про зложення пожертви на видавничий фонд „Свободи" на покриття підвишки за поштову пересилку газети, ви можете свої пожертви складати у вашого секретаря відділу, або посилати прямо до адміністрації „Свободи" на адресу:

30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН СТУБАН член УНС Відд. 164-го Т-ва ім. М. Грушевського в Бервику, Па. помер 15-го серпня 1994 року на 37-му році життя. Нар. 1956 року в Бервіку, Па. Залишив у смутку маму Шарльоту, батька Теда і сестру Кеті Енн Дуду. Похорон відбувся на цвинтарі Розмонт в Бервік, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Тимко Бутрей, секр.

ВІКТОР ШЕПЕЛЬ член УНС Відд. 285-го Т-ва ім. Митр. Липківського в Рочестері, Н.Й. помер 22-го жовтня 1994 року на 57-му році життя. Нар. 1937 року в селі Білазоря, Київська обл., Україна. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку батьків Марію і Петра, дочку Віру, сестер Віру Охмат з чоловіком Анатолієм і Валентину Скрипку, племінників Ігоря з жінкою Розен, Андрія, Анатолія і Петра з жінкою Джоніфер, племінницю Сузану з чоловіком Сержйо Сантус та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 24-го жовня 1994 року на цвинтарі Ріверсайд в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Скібіцький, секр.

ПЕТРО ДУПЧИЙ член УНС Відділу 498-го Т-ва „Дністер" у Ванкувері, Канада помер 2-го жовтня 1994 року на 95-му році життя. Нар. 1899 року в Стрию, Україна. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Перль і сина Василя Романа. Похорон відбувся на цвинтарі Форест Ловн в Барнабі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Гевук, секр.

ОЛЕКСАНДЕР ГУЗАР член УНС Відд. 399-го Т-ва „Леви" в Чикаґо, Ілл. помер на 43-му році життя. Нар. 1951 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Памелю, дочок Еріку і Христину, батьків Богдана і Діну, вуйка і тету Сергія і Надію Урденко, тету Валентину Віселка, кузинок Христину Сантафорд, Мелінду О'Капер і Ольгу МекДоналд, та в далекій Караґанді вуйка Романа, тету Надію та кузенів Ігоря і Еву. Похорон відбувся 15-го вересня 1994 р. на кат. цвинтарі св. Анни в Брукс, Вісконсін.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.